

[Gert Petersen.]

syn til dagsordenssituationen, som den ligger nu, at SF vil undlade at stemme om det stillede dagsordensforslag med det dertil senere stillede ændringsforslag. Vi har ikke noget imod, at man prøver — det er da så udmærket — vi har blot ingen som helst tillid til, at der kommer noget ud af forsøget, og det agter vi at tilkendegive ved at undlade at stemme.

Hr. Søgaard siger, at hvis man fulgte det af mig stillede dagsordensforslag, ville man opgive enhver pressionsmulighed over for NATO. Nu tror jeg egentlig, at den pression, det ville være, at medlemsstater truede med at træde ud og sagde: hvis ikke I standser disse våbenleverancer, hvis man ikke standser enhver hjælp til dette diktatur, så er det sket med vort medlemskab af NATO — jeg tror nu nok, at det ville være en nok så stærk pression som det, hr. Søgaard foreslår, men jeg skal indrømme, at min opfattelse går noget videre, idet jeg simpelt hen ikke anser NATO for at være den demokratiernes sammenslutning, eller skal vi sige sammenslutning til bevarelse af demokratiet, som den giver sig ud for at være, og jeg står helt fremmed over for de betragtninger, der er kommet til udtryk her fra denne talerstol om, at man må håbe, at De Forenede Stater vil gøre sådan og sådan til forsvar af demokratiet i Grækenland. Det har USA altså ikke gjort endnu. Jeg tror ikke, der er nogen udsigt til det, og min bedømmelse her hænger naturligvis sammen med bedømmelsen af amerikanske aktiviteter andre steder i verden. Det synes jeg også man lader ude af betragtningerne.

Hanne Reintoft: Hr. Søgaard anfører, at hvis man vil støtte SF's dagsordensforslag, vil man ødelægge sine muligheder for at øve pression i NATO. Hvornår er det nogen sinde lykkedes Danmark at øve nogen som helst pression i NATO? I 1955, da man optog Vesttyskland — jeg tænker på, hvor mange danske og norske socialdemokrater der har udtalt, at så ville man aldrig have

indmeldt sig — da lykkedes det ikke. Er det nogen sinde lykkedes siden? I 1967? Er det lykkedes nu? Jeg synes nok, man må sige, at når man nu laver sit dagsordensforslag om, så det passer til regeringspartierne — jeg undtager hr. Erik Kragh — er det jo et eksempel på, at det mest var de tomme tønder, der buldrede, for det var jo ikke en sag, hvor man var villig til, hvis Danmarks ord ikke blev hørt, hvis det danske folketingets beslutninger ikke blev accepteret, at tage konsekvenserne af sine handlinger; det var det ikke. Det var altså kun et parade-forslag.

Og må jeg så sige til udenrigsministeren, at forleden dag fik jeg at vide, at jeg ikke var uhildet og god, og i dag at jeg ikke var sober. Jeg må se at bære det. Det er muligt, der nogle gange er kommet udtalelser fra udenrigsministeren om den svære mellemøstlige situation, men når der pludselig af et medlem af udenrigsministerens eget parti bringes usikkerhed ind om hele regeringens politik på dette område, kan det da ikke være for meget at spørge landets udenrigsminister om Danmarks holdning til FN's sikkerhedsråds fordømmelse af Israel. Det må der da kunne komme et svar på.

Kai Moltke: Jeg skal fatte mig meget kort. Hr. udenrigsministeren var som sædvanlig venlig og medgørlig i disse ting og overdrog til mig, så vidt jeg forstod, visse oplysende opgaver her i tinget, hvor andre glemte det. Men jeg rettede et rent konkret spørgsmål til udenrigsministeren: er det udenrigsministeren bekendt, at man for mere end en uge siden i Athen offentliggjorde en meddelelse om, at det første medlem af De Forenede Staters regering i dag den 20. maj ville ankomme til Athen? Eller har udenrigsministeren fået fortrolig meddelelse om, at fristen for denne ankomst, som jo siger en hel del om den sag, vi her debatterer, skulle være blevet udsat, indtil man havde rådført sig med de to skandinaviske lande og andre om, hvordan Amerikas stilling bør være?